A. D. 1923. N[RUS] VIII.

CURRENDA

EPISTOLA ENCYCLICA

AD VENERABILES FRATRES PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS, PACEM EST COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: IN NATALI CCC SANCTI IOSAPHAT MARTYRIS, ARCHIEPISCOPI POLOCENSIS RITUS ORIENTALIS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Ecclesiam Dei admirabili consilio sic constitutam, ut in plenitudine temporum esset immensae familiae instar, quae humani generis universitatem complecteretur, cum aliis insignitis notis, tum oecumenica unitate scimus divinitus esse conspicuam. Etenim Christus Dominus non modo quod ipse a Patre munus acceperat, solis Apostolis demandavit, cum dixit: *data est mihi omnis potestas in caelo et in terra. Euntes ergo docete omnes gentes*[1]); sed etiam Apostolorum summe unum voluit esse collegium, dupliciter coagmentatum arctissimo vinculo, intrinsecus quidem fide eadem et caritate, quae *diffusa est in cordibus... per Spiritum sanctum*[2]); extrinsecus autem unius in omnes regimine, cum Apostolorum principatum Petro contulerit, tamquam perpetuo unitatis principio ac visibili fundamento. Hanc eius unitatem sub vitae mortalis exitum diligentissime commendavit[3]); hanc ipsam a Patre summis precibus petiit[4]), impetravitque, *exauditus pro sua reverentia*[5]).

Itaque coaluit crevitque Ecclesia in „unum corpus" et ipsum uno vivum vigensque spiritu: cuius quidem *est caput Christus, ex quo totum corpus compactum et conexum per omnem iuncturam subministrationis*[6]); sed eiusdem, ea ipsa de causa, aspectabile caput is est qui Christi vice fungitur in terris, Pontifex Romanus. In eum, ut succesorem Petri, perpetuo cadit illa Christi vox: *super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam*[7]), isque vicarium illud munus, Petro collatum, semper exercens, fratres suos confirmare, ubi opus fuerit, omnesque dominici gregis et agnos et oves pascere non desinit.

Iam vero nihil unquam tam hostiliter *inimicus homo*, quam Ecclesiae unitatem regiminis, quacum „unitas spiritus in vinculo pacis"[8]) coniungeretur, appetiit; qui si nequaquam adversus Ecclesiam ipsam praevalere potuit, effecit tamen, ut filios non paucos atque etiam integros populos ab eius gremio complexuque distraheret. Quam ad rem vel nationum inter nationes certamina, vel alienae a religione ac pietate leges, vel fluxorum bonorum incensiora studia multum valuerunt.

---

[1]) Matth., XXVIII, 18, 19. [2]) *Rom.*, V, 5. [3]) Ioann., XVII, 11, 21, 22. [4]) Ibid. [5]) *Hebr.* V, 7. [6]) *Eph.*, IV, 4, 5, 15, 16. [7]) Matth., XVI, 18. [8]) *Eph.* IV, 3.

Maxima autem atque omnium luctuosissima fuit Byzantinorum ab oecumenica unitate discessio; cui malo etsi Lugdunense Concilium ac Florentinum mederi visa sunt, tamen deinceps denuo illud erupit hodieque perseverat, magno scilicet cum animarum detrimento. Inde cernimus transversos actos esse pessumque ire cum alios tum Slavos Orientales, quamquam hi diutius quam ceteri in Ecclesiae matris sinu permanserunt. Constat enim eos cum hac Apostolica Sede aliquid rationis habere consuevisse, etiam post Michaëlis Caerularii schisma, quam consuetudinem, incursionibus primum Tartarorum, tum Mongolorum intermissam, repetiisse deinceps ac retinuisse, dum potentium contumacia non sunt prohibiti.

Nec vero in hac causa Romani Pontifices quicquam praetermiserunt quod esset suarum partium; quorum nonnulli singulare studium curamque ad Slavorum Orientalium salutem contulerunt: ut Gregorius VII, qui principi Kioviensi „Demetrio regi Russorum et reginae uxori eius" regnum auspicantibus, cum Romae ab eorum filio rogatus esset, amicissime omnia a Deo bona per litteras est precatus[1]; ut Honorius III, qui ad civitatem Novogorodensem legatos misit; quod etiam fecit Grgorius IX, itemque non multo post Innocentius IV, qui magni fortisque animi virum eo legavit, Ioannem de Plano Carpino, Franciscalis familiae ornamentum. Huius quidem decessorum Nostrorum diligentiae fructus exstitit anno MCCLV, cum concordiae et unitatis reconciliatio facta est, ob eamque celebrandam nomine et auctoritate Pontificis abbas Opizo, eiusdem legatus, insigne regium Danieli, Romani filio, solemnibus caeremoniis, imoposuit. Itaque, secundum venerandam antiquiorum Slavorum Orientalium traditionem moremque, id etiam consecutum est, ut in Florentino Concilio Isidorus, metropolita Kioviensis et Moscoviensis idemque S. R. E. Cardinalis, suorum quoque popularium verbis, catholicam unitatem in fide Apostolicae Sedis professus sit sancte se inviolateque servaturum.

Mansit igitur Kioviae plures quidem annos redintegrata coniunctio; cuius dirimendae causas illae perturbationes auxerunt, quae consummatae sunt in rebus publicis, ineunte saeculo XVI; ea tamen anno MDXCV feliciter renovata est et, anno post, in conventu Brestensi promulgata, auctoribus et agentibus metropolita Kioviensi aliisque Ruthenorum Episcopis; quos quidem Clemens VIII amantissime excepit, editaque constitutione *Magnus Dominus* christifideles universos appellavit, ut Deo grates agerent, „qui semper cogitat cogitationes pacis, et vult omnes salvos fieri et ad agnitionem veritatis venire".

Illa autem ut in perpetuum unitas consensioque consisteret, eam providentissimus Deus sanctitatis simul et martyrii tamquam signo consecravit. Quae tanta laus obtigit Archiepiscopo illi Polocensi, Iosaphat, ritus slavonici orientalis, quem iure praeclarum vel decus vel columen Slavorum Orientalium agnoscimus; siquidem vix aliquis alius magis eorum nomen illustravit, aut melius saluti consuluit, quam hic ipsorum et Pastor et Apostolus, praesertim cum sanguinem suum pro Ecclesiae sanctae unitate profudit. Cuis praeclarissimi martyrii natalis cum adsit trecentesimus, admodum Nobis placet tanti viri memoriam renovare, quo maioribus bonorum precibus Dominus exoratus „excitet in Ecclesia sua spiritum, quo repletus beatus Iosaphat, Martyr et Pontifex... animam

[1]) *Ep.*, lib. 2, ep. 74, apud Migne, *Patr. lat.*, t. 148, col. 425.

suam pro ovibus posuit"[1]); auctoque in vulgus unitatis promovendae studio, continuetur quod ipse urgebat, opus, usque dum promissum illud Christi idemque sanctorum omnium optatum eveniat: *et fiet unum ovile et unus Pastor*[2]).

Hic parentibus quidem ab unitate dissitis ortus est, at sancte ablutus, accepto Ioannis nomine, a teneris unguiculis pietatem coluit; cumque splendorem sequeretur liturgiae Slovanicae, veritatem ante omnia Deique gloriam quaesivit, ob eamque rem, nullis humanis impulsus rationibus, ad communionem Ecclesiae unius oecumenicae seu catholicae se puerulus applicavit; ad cuius quidem communionem se destinatum ipso rite suscepto baptismate iudicabat. Quin etiam, caelesti quodam instinctu se moveri sentiens ad sanctam universaliter redintegrandam unitatem, plurimum eo sese conferre posse intellexit, si ritum orientalem Slavonicum et Basilianum vitae monasticae institutum in Ecclesiae universalis unitate retineret. Quare anno MDCIV inter monachos sancti Basilii alumnos cooptatus, depositoque Ioannis nomine appellatus Iosaphat, omnium exercitationi virtutum se totum dedit, pietatis maxime et austeritatis. Quem enim Crucis amorem a prima aetatula, Iesum Crucifixum contemplando, conceperat, eum perpetuo deinceps ostendit prorsus singularem.

Testis autem est metropolita Kioviensis Iosephus Velamin Rutsky qui eidem monasterio archimandrita praefuerat, „in vita monastica eum brevi tempore ita profecisse ut aliorum magister esse posset". Itaque ubi sacerdotio auctus est, archimandrita ipse Iosaphat renuntiatur et monasterio praeficitur. Is in huius administratione muneris, non modo monasterium continensque templum sarta tecta tueri, eaque contra inimicorum impetus communire studuit, verum etiam, quia deserta fere a fidelibus erant, idcirco instituit dare operam, ut eadem christianus populus iterum celebraret. Interea vero, in primis de suorum civium cum Petri cathedra coniunctione sollicitus, quaecumque ad eam qua promovendam qua confirmandam argumenta suppeterent, undique conquirebat, praesertim libros liturgicos pervolutando, quibus Orientales ipsique dissidentes secundum sanctorum Patrum praescripta uti consuevissent.

Hac igitur tam diligenti praeparatione adhibita, unitatis instaurandae negotium coepit tanta simul cum vi et suavitate tantoque cum fructu agere, ut ab ipsis adversariis „raptor animarum" nuncuparetur. Etenim mirabile est, quam multos ad unicum ovile Iesu Christi perduxerit, eosque ex omni ordine ac genere, plebeios, mercatores, equites, praefectos quoque et administratores provinciarum, ut de Polocensi Sokoliński, de Novogrodecensi Tyszkiewicz, de Smolenscensi Mieleczko accepimus. Sed vel multo latiorem in campum produxit apostolatum suum, ex quo Ecclesiae Polocensi datus est antistes. Cuius quidem apostolatus incredibilem sane oportet fuisse vim, cum exempla exhiberet vitae castissimae, pauperrimae, abstinentissimae, tantae autem erga indigentes liberalitatis, ut ad eorum inopiam sublevandam hic *omophorion* oppignerarit; cum intra religionis fines admodum se contineret, nec quicquam de rebus politicis attingeret, quamvis non semel nec parum idem sollicitatus esset ad curas contentionesque civiles obeundas; cum denique praeclaro studio niteretur sanctissimi Episcopi, qui verbis scriptisque finem non faciebat inculcandae veritatis. Plura enim ad popularium ingenium a se accommodatissime composita in lucem

---

[1]) In officio S. Iosaphat. [2]) Ioann., X, 16.

edidit, ut de primatu s. Petri, de baptismate s. Vladimiri, ut defensionem unitatis catholicae, catechismum ad rationem beati Petri Canisii exactum, et id genus alia. Cum autem multus esset in utroque clero ad officii diligentiam exhortando, sensim, excitato ministerii sacerdotalis ardore, perfecit, ut populus, rite in doctrina christiana institutus, aptaquae divini verbi praedicatione nutritus, sacramenta sacramque liturgiam frequentare assuesceret, atque ad vivendi disciplinam usque sanctiorem renovaretur. Ita longe lateque Dei spiritu diffuso, Iosaphat unitatis opus, cui se devoverat, magnifice confirmavit. At vero tum maxime confirmavit illud atque adeo consecravit, cum pro eodem martyr occubuit, et quidem voluntate summa, magnanimitate mirabili. Martyrium in mente semper, in ore frequenter habebat; martyrium sibi celebri in concione optavit; martyrium denique, tamquam singulare Dei beneficium, implorabat; ut paucis ante mortem diebus, ubi de paratis sibi insidiis est admonitus, „Domine, inquit, da mihi ut sanguinem pro unitate et oboedientia Sedis Apostolicae profundere valeam". — Voti factus est compos die dominico XII Novembris a. MDCXXIII, cum circumsistentibus hostibus, qui unitatis Apostolum petebant, obviam se hilaris et comis obtulit, precatusqe, ad Magistri Dominique sui similitudinem, ne suos domesticos laederent, se ipsum in eorum manus tradidit; cumque vulneribus crudelissime conficeretur, non cessavit ad extrenum spiritum rogare Deum, ut suis percussoribus ignosceret.

Huis tam incliti martyrii magna fuere emolumenta: praesertim multum firmamenti ac roboris accessit Episcopis Ruthenis, qui duobus mensibus post, missis ad sacrum Consilium Fidei propagandae litteris, ita professi sunt „vitam nostram cum sanguine, prout iam unus ex nobis profudit, pro fide catholica profundere paratissimos nos offerimus". Ingens etiam hominum numerus, in quibus ipsi Martyris interfectores, in sinum unius Ecclesiae se subinde receperunt.

Sanguis igitur sancti Iosaphat, quemadmodum abhinc tribus saeculis, ita nunc maxime, pignus pacis atque unitatis sigillum exstat; nunc, inquimus, cum tanta fraterna caede miserrimas Slavorum provincias, turbulentissimis motibus perturbatas, efferatorum bellorum furor cruentavit. Hunc enim sanguinem exaudire veluti videmur *melius loquentem quam Abel*[1]), Slavosque fratres compellantem, ut quondam, Christi Iesu verbis: *Oves sine pastore iacent. Misereor super turbam.* Et vere, quam miserabili conditione ii premuntur! in quantis rerum omnium angustiis versantur! quot patria extorres! quae corporum strages! quae pernicies animorum! Equidem haec Slavorum tempora contemplantes, multo sane deteriora quam quae noster deplorabat, vix pro paterna animi caritate continere lacrimas possumus.

Nos quidem, ut tantam miseriarum molem levaremus, opem calamitosis ultro affere studuimus, nihil humani spectantes, nulloque inter indigentes facto discrimine, dumtaxat egentissimo cuique praesentissime opitulantes. Verum haud par fuit tantae necessitati Nostra facultas. Nec vero prohibere potuimus quin, quavis religione contempta, contra veritatem ac virtutem indignitates increbrescerent, atque adeo, nonnullis in locis, ad carcerem, ad necem usque christiani homines atque ipsi sacerdotes et sacrorum antistites quaererentur.

---

[1]) *Hebr.*, XII, 24.

Haec Nobis mala intuentibus, id haud mediocri est solacio, quod praeclarissimi Slavorum Antistitis commemoratio solemnis occasionem praebet sane opportunam ad paternum animum, quem erga Slavos omnes Orientales gerimus, declarandum, iisdemque proponendam bonorum omnium summam, quae in Ecclesiae sanctae oecumenica unitate consistit.

Ad quam unitatem cum dissidentes impense cohortamur, tum christifideles universos, Iosaphat auctore et magistro, contendere cupimus, ut pro viribus suam quisque Nobis operam studiumque navent. Hi porro intelligant non tam disputationibus aut incitamentis aliis, quam sanctae vitae exemplis officiisque hanc esse unitatem promovendam, in primis vero caritate erga Slavos fratres ceterosque Orientales, secundum illud Apostoli: *Eandem caritatem habentes, unanimes, idipsum sentientes, nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, sed in humulitate superiores sibi invicem arbitrantes, non quae sua sunt singuli considerantes, sed ea quae aliorum*[1].

Qua in re, quemadmodum Orientales dissidentes oportet ut, antiquis praeiudicatis opinionibus depositis, veram Ecclesiae vitam cognoscere studeant, neque in Ecclesiam Romanam privatorum culpas conferant, quas ipsa quidem et damnat et emendare connititur; sic Latini homines uberius altiusque res moresque cognoscant Orientalium, ex quorum intima cognitione tam multum efficacitatis in sancti Iosaphat operam redundavit.

Hisce rationibus permoti, Nos Institutum Pontificium Orientale, a decessore Nostro desideratissimo, Benedicto XV, conditum, novis studiis fovendum curavimus; illud persuasum habentes, ex recta rerum cognitione aequam hominum existimationem itemque sinceram benevolentiam efflorescere, quae, Christi caritate coniuncta, religiosae unitati quam maxime est, Dei munere, profutura.

Hac enimvero caritate afflati, sentient omnes quod divinitus docet Apostolus: *Non enim est distinctio Iudaei et Graeci; nam idem Dominus omnium, dives in omnes qui invocant illum*[2]. Praeterea, quod maius est, eidem Apostolo praecipienti religiose obsecuti, non praeiudicatas tantum opiniones, sed etiam inanes suspiciones, simultates, odia, denique omnes a christiana caritate aversos animorum motus, quibus inter se nationes dividuntur, exuent atque deponent. Sic enim idem Paulus: *Nolite mentiri invicem, expoliantes vos veterem hominem cum actibus suis, et induentes novum, eum qui renovatur in agnitionem, secundum imaginem eius qui creavit illum: ubi non est Gentilis et Iudaeus... Barbarus et Scytha, servus et liber, sed omnia et in omnibus Christus*[3].

Ita hac et singulorum hominum et populorum conciliatione perfecta, coniunctio simul perficietur Ecclesiae, in eiusdem sinum redeuntibus omnibus, quotquot, quavis de causa, sint ab ea seiuncti. Quae coniunctionis perfectio non humano quidem consilio fiet, sed unius bonitate Dei, qui *non est personarum acceptor*[4]), quique *nihil discrevit inter nos et illos*[5]): fiet autem, ut omnes aequo iure utantur coniuncti populi, cuiusvis sint generis aut linguae, quorumvis rituum sacrorum, quos Romana Ecclesia et sanctissime semper venerata retinuit, semperque decrevit retinendos, iisdem se tamquam pretiosis vestibus exornans, quasi *vegina... in vestitu deaurato, circumdata varietate*[6]).

---

1) *Phil.*, II, 2—4. 2) *Rom.*, X, 12. 3) *Coloss.*, III, 9—11. 4) *Act.*, X, 34. 5) Ibid., XIV, 6) *Psalm. XLIV,* 10.

Quoniam vero haec populorum omnium in oecumenica unitate consensio, ut opus in primis Dei, divinis est auxiliis praesidiisque comparanda, piis sedulo insistamus precibus, exempla ac documenta sequentes sancti ipsius Iosaphat, qui orationis potissimum virtute fretus pro unitate elaborabat.

Eodemque auctore et duce, augustum maxime Eucharistiae Sacramentum percolamus, pignus causamquae praecipuam unitatis, mysterium illud fidei, cuius amorem studiosamque consuetudinem quotquot Slavi Orientales in ipso a Romana Ecclesia discessu conservarunt, iidem graviorum haeresum impietatem defugerunt. Ex quo tandem sperare licebit, quod Ecclesia mater pie fidenterque precatur in mysteriis iisdem celebrandis, ut Deus *unitatis et pacis propitius dona concedat, quae sub oblatis muneribus mystice designantur* [1]); quod ipsum coniunctis precibus utrique, inter sacrificandum, orant Latini et Orientales: hi „pro unitate omnium Dominum invocantes", illi eidem Christo Domino supplicantes ut „respiciens fidem Ecclesiae suae, eandem secundum voluntatem suam pacificare et coadunare dignetur".

Alterum unitatis reconciliandae vinculum cum Orientalibus Slavis in eorum singulari studio erga magnam Dei Matrem Virginem ac pietate continetur, eos ab haereticis compluribus seiungens, nobisque efficiens propiores. In quo quidem Iosaphat cum magnopere praestabat, tum ab unitatem persuadendam plurimum confidebat: quare icunculam, ut mos est Orientalium, peculiariter venerari solitus erat Deiparae Virginis, quae a monachis Basilianis et in ipsa Urbe, ad sanctorum Sergii et Bacchi, a christifidelibus cuiuslibet ritus religiosissime colitur, ut *Regina pascuorum.* Eam igitur benignissimam Matrem praesertim hoc titulo invocemus, ut dissidentes fratres ad salutaria pascua deducat, ubi Petrus, in successoribus suis nunquam deficiens, Pastoris aeterni vicarius, christiani gregis et agnos et oves pascit universos ac moderatur.

Postremo, Caelites omnes in re tanta adhibeamus advocatos, eos maxime qui apud Orientales olim sanctitatis sapientiaeque opinione floruerunt, hodieque magna populorum florent veneratione et cultu. Sed primum omnium deprecatorem appellemus Iosaphat, qui unitatis causam ut fortissime propugnavit, dum vixit, ita nunc foveat apud Deum ac validissime tueatur. — Quem quidem Nos decessoris Nostri immortalis memoriae Pii IX obsecramus supplicibus verbis: „Utinam, sancte Iosaphat, tuus ille cruor, quem pro Christi Ecclesia effudisti, sit illius unionis pignus cum sancta hac Apostolica Sede, quam semper in votis habuisti, quamque diu noctuque enixis precibus a Deo Optimo Maximo expostulasti. Quod ut tandem aliquando eveniat, apud ipsum Deum caelestemque Aulam Te deprecatorem assiduum exoptamus".

Auspicem divinorum munerum ac testem benevolentiae Nostrae, vobis, venerabiles fratres, et clero populoque vestro apostolicam benedictionem amantissime impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die XII mensis novembris, anno MDCCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

PIUS PP. XI.

[1]) Secreta Missae in solemnitate Corporis Christi.

W sprawie „Pasterki“.

Na liczne zapytania P. T. Urzędów parafjalnych, czy wobec niewłaściwego i gorszącego zachowania się niektórych osobników, którzy w stanie nietrzeźwym przychodzą na „Pasterkę“ do kościoła, należy zaniechać odprawiania Mszy św. w nocy — odpowiadamy: Zwyczaj, uświęcony wiekami, należy zachować i „Pasterkę“ odprawić. — W niedzielę IV Adwentu P. T. Rządcy kościołów wezwą z ambony rodziców, aby czuwali nad swojemi dziećmi i domownikami, razem z nimi szli do kościoła i do domu powracali, lub — jeżeli sami nie będą w kościele — niech albo nie puszczają z domu młodzieży do kościoła, albo niech ją oddadzą pod opiekę sąsiadów czy krewnych. Jest przedewszystkiem obowiązkiem rodziców czuwać nad tem, aby ich dzieci nie hańbiły imienia chrześcijańskiego. — Następnie porozumią się P. T. Rządcy kościołów ze Zwierzchnością gminną, aby ta zapobiegła ze swej strony w sposób odpowiedni wszelkim niewłaściwościom poza kościołem. Wreszcie zapowiedzą P. T. Rządcy, że, jeżeliby w tym roku zdarzyły się — czego nie daj, Boże! — znowu jakieś wykroczenia, uwłaczające miejscu świętemu i nabożeństwu — będziemy zmuszeni znieść ten piękny zwyczaj odprawiania Mszy św. w nocy Bożego Narodzenia.

Nr. 8291.

Sacerdos *Martinus Ladislaus Faron,* recollectionibus menstruis absolutis et haeresi publice abjurata cum pro scandalo fidelibus dato et pro disciplina ecclesiastica violata a Nobis veniam petisset, ab excommunicatione absolutus et in sinum S. Matris Ecclesiae receptus est. Quod communicantes Venerabilem Clerum invitamus, ut in ecclesiis, in quibus excommunicatio sacerdotis Faron e sacro suggestu perlecta fuerat, reconciliatio eiusdem cum Ecclesia sancta publice e sacro suggestu annuntietur et promulgetur. — Sacerdos Faron ab haeresi absolutus exspectat dispensationem ab irregularitate a Sancta Sede Apostolica impetrandam.

O sutanny i brewiarze dla kleryków.

Ze względu na wielkie trudności w zaopatrzeniu alumnów Seminarjum duch. — najmłodszych w sutanny, a starszych w brewiarze, prosimy uprzejmie Przewielebnych Księży, którzy mają na zbyciu stare sutanny lub brewiarze, by byli łaskawi przesłać je do Zarządu Seminarjum duchownego.

Do Kurendy VIII dołączamy Orędzie Episkopatu Polskiego, które należy odczytać w IV-tą niedzielę Adwentu i zastosować się do zarządzeń w niem wskazanych.

Polecamy wydawnictwa:

1. *Pisma Ojców Kościoła, w polskiem tłumaczeniu,* pod naczelną redakcją prof. Uniwersytetu Poznańskiego, Dra Jana Sajdaka. Wyszedł już tom I, obejmujący pisma Ojców Apostolskich (Nauka Dwunastu Apostołów — Barnaba — Klemens Rzymski — Ignacy Antjocheński — Polikarp — Hermes) z greckiego tłumaczył ks. Arkadjusz Lisiecki. Zamawiać i nabywać można w Poznaniu, w Księgarni Fiszera i Majewskiego. Tłumaczenie piękne, dokładne, zaopatrzone objaśnieniami — polecenia godne.

2. XX. Jezuici w Krakowie—Kopernika 26—wydali: „*W sprawie parcelacji dóbr martwej ręki*“. Broszura nadaje się do rozpowszechniania wśród ludu; napisana jest w tym duchu, aby ludowi wytłumaczyć, że wszelka ustawa w sprawie zebrania majątków kościelnych, bez porozumienia się ze Stolicą Świętą, jest zamachem na Kościół. Cena broszurki 0'10.

Od Nowego Roku wskrzeszają XX. Jezuici wydawnictwo „Głosów Katolickich“ w pierwotnej formie, na różne aktualne tematy. Dawniejsze „Głosy“ są do nabycia w Admin. Wydawnictw XX. Jezuitów w Krakowie—Kopernika 26.

3. Wydawnictwo Związku kapłanów Diecezji krakowskiej wydało pod tytułem: „*Kościół katolicki czy narodowy*“ następujące broszurki, napisane przez X. Dra Franciszka Madeję: 1. Jak powstał i czego uczy Kościół narodowy. 2. Czy Papież potrzebny w Kościele. 3. Odkąd Papieże rządzą Kościołem. 4 i 5. Odpowiedzi na główniejsze zarzuty hodurowców. Cena pierwszych trzech zeszytów wynosi 4500 Mk., zeszytu 4-go i 5-go 3000 Mk., a całość 7500 Mk.

Zmiany na stanowiskach i urzędach duchownych

od 25 września do 15 grudnia 1923:

Zamianowani: ks. Andrzej Mucha, proboszcz w Okulicach, dziekanem radłowskim (ks. Józef Nikiel, proboszcz w Zaborowiu, zrezygnował z urzędu dziekańskiego); ks. Józef Dulian, proboszcz w Lubczy, dziekanem pilzneńskim; ks. Walenty Dutka, proboszcz w Szczurowej, wicedziekanem radłowskim; ks. Józef Szewczyk, proboszcz w Tymbarku, wicedziekanem tymbarskim; ks. Władysław Osmólski, proboszcz w Cerekwi, notarjuszem dekanatu radłowskiego.

Profesorem zwyczajnym Teologji w Seminarjum diecezjalnem zamianowany ks. Dr Jan Bochenek.

Instytuowani na probostwo: 27 października ks. Józef Głuc, proboszcz w Niedźwiedziu, na probostwo w Wojniczu; 1 grudnia ks. Jan Potoniec, wikarjusz w Przecławiu, na probostwo w Mystkowie; 3 grudnia ks. Jan Łętek, wikarjusz w Bobowej, na probostwo w Kamionce Wielkiej; 3 grudnia ks. Leon Romański, proboszcz w Jaślanach, na probostwo w Ostrowach Tuszowskich; 10 grudnia ks. Florjan Moryl, proboszcz w Szczepanowicach, na probostwo w Pilźnie.

Administratorami opróżnionych probostw zamianowani: ks. Józef Grądziel w Łącku; ks. Franciszek Baradziej w Niedźwiedziu; ks. Jan Jakubowski w Jaślanach; ks. Józef Mastalerz w Szczepanowicach.

Odznaczony: ks. Józef Put, proboszcz w Szczawnicy, *expositorio canonicali.*

Przeniesieni XX. wikarzy: ks. Franciszek Sikorski z Mystkowa do Przyszowej; ks. Stanisław Tobiasz ze Rzochowa do Dobrej; ks. Ignacy Konieczny ze Zawady do Bobowej; ks. Franciszek Chrzanowicz z Dobrej do Przecławia; ks. Franciszek Kmieciński, po uwolnieniu z kapelanji wojskowej, przeznaczony na wikarego do Zawady.

Zmarł:

21 października ks. Jan Piaskowy, proboszcz w Łącku, w 67 roku życia a 40 kapłaństwa. Soc. pr. adscr. R. i p.!

Z KURJI BISKUPIEJ.

W Tarnowie, dnia 15 grudnia 1923.

Ks. Roman Sitko
kanclerz

† Leon
Biskup

Nakładem Kleru Diecezjalnego. Z Drukarni Zygmunta Jelenia w Tarnowie.